

Pasitikėjimo piligrimystė Ženevoje - Šv. Jono jaunimo bendruomenės kelionė

Turbūt ne atsitiktinai antrą šv. Kalėdų dieną buvo minimas šv. Steponas, o dar kitą dieną - šv. Jonas. Būtent šių šventųjų globojami brolis Steponas ir tėvas Jonas paskatino naktį iš pirmos į antrą Kalėdų dieną Šv. Jono bendruomenės jaunimą išvykti į piligriminę pasitikėjimo kelionę kartu su dar 40 tūkstančių jaunimo iš Europos ir kitų kontinentų.

1940 metais brolis Roger išvyko iš Ženevos tam, kad įkurtų Taizé bendruomenę mažame Prancūzijos kaimelyje, o mes, jaunimas iš viso pasaulio, beveik po 60 metų nuo brolio išvykimo sugrįžome į Ženevą tam, kad išmoktume pasitikėjimo ir susitaikymo su savo broliais bei sesėmis, kad paliudytume, jog keitimasis dovanomis tarp įvairių krikščioniškų tradicijų jau prasidėjo.

Ženeva - protestantiškas miestas, būtent čia kilo kalvinistų judėjimas, pats Žanas Kalvinas čia kažkada įsteigė protestantišką universitetą ir mokė teologijos atvykusius studentus. Daug kraujo pralietas šiame mieste dėl konflikto tarp protestantų ir katalikų, ir simboliška, kad šiais metais Ženevoje įvairių konfesijų krikščioniškas jaunimas būrėsi melstis kartu.

Atvykome ir mes, Šv. Jono bendruomenės jaunimas, autobusu, pakeliui aplankę Čenstachavos Mergelės Marijos stebuklingąjį paveikslą. Beje, iš Lietuvos į Ženevą iš viso atvyko apie 1000 lietuvių.

Nuo pat kelionės pradžios mokėmės pasitikėjimo - už šlovinimą mūsų autobuse atsakingi žmonės pirmą kelionės pusę sirgo, grįždami taip pat turėjome ligoniukų, na, o atvykus į Ženevą, teko nemažai laukti, kol mus priims ir paskirstys po parapijas. Kai kurie iš mūsų bendruomenės apsigyveno Prancūzijoje, kiti buvome išsiųsti į Šveicarijos miestelius ir kaimelius. Nežinojome, nei kur, nei su kuo teks gyventi, beliko tik pavesti viską Dievui ir pasitikėti Juo. Vis dėlto, kiekvienas gavome namus, kiekvienas buvome priimtas kokioje nors šeimoje. Dauguma katalikų apsigyveno protestantų šeimose ir tai buvo viena iš giliausių patirčių. Vieną rytą dalis katalikų dalyvavo protestantų pamaldose, dalis protestantų - katalikų šv. Mišiose. Ši bendrystė ir tolerancija liudija, kad brolio Roger noras sutaisyti krikščionis nėra toks jau neįmanomas dalykas.

Susitikimas Taizé iš viso vyko keturias dienas. Du kartus per dieną jaunimas rinkdavosi į parodų rūmuose Ženevos pakraštyje vykusias pamaldas, taip pat turėjome užsiėmimus įvairiomis temomis, rytais dalyvaudavome pamaldose savo parapijose, turėjome pokalbių grupes, kuriose sėkmingiau ar ne taip sėkmingai kalbėjomės su kitų šalių ir kitų konfesijų jaunimu apie susitaikymą, savo tikėjimą ir daug kitų dalykų. Specialiai šiam susitikimui brolis Alois parašė laišką iš Kočabambos, kurį ir aptarinėjome diskusijų metu.

Įdomus buvo maisto dalinimo procesas. Keistas jausmas stovėti išalkusioje minioje, kai nesimato nei tos minios pradžios nei pabaigos, o vis dėlto visi 40 tūkstančių per valandą gauna pietus ar vakarienę, niekas nesimuša dėl duonos, bet laukdami maisto dainuoja, šoka, žaidžia žaidimus. Keista, kad gali jaustis saugus tokioje minioje.

Neatskiriama kelionės dalis - bendravimas, susipažinimas su įvairiais žmonėmis iš kitų šalių, su vienais pabendrauji perpildytame traukinyje, su kitais susipažinti belaukdamas maisto arba šiaip eidamas gatve. Išskirtinis tokio jaunimo susitikimo bruožas - ore tvyranti džiaugsmo ir draugiškumo atmosfera. Iš mūsų autobusu važiuusių jaunuolių liudijimų matyti, kad dauguma draugiškai įdomiai pabendravo su kitos tautos ar konfesijos žmonėmis. Gal tokie pabendravimai nėra labai reikšmingi, bet jie parodo mums, kad įvairovė, skirtingumai nėra kliūtis, dingstis skaldytis, apsitverti sienomis vieni nuo kitų. Šiame susitikime pajunti, kad esi tik maža dalelė visos pasaulio bendruomenės. Pajunti, kokie skirtingi žmonės, bet kartu kad kažkas visus juos vienija. Kaip rašė brolis Alois laiške iš

Kočabambos: „Kristuje mes priklausome vienas kitam. Kai krikščionys yra atsiskyre, Evangelijos žinios niekas negirdi. {...} Tai, kas mus vienija, yra svarbiau nei tai, kas mus skiria: leiskime šiai realybei šviesti per savo gyvenimą!“ Taip pat brolis Alois pranešė susitikimo metu Ženevoje: „Mes ir toliau tęsime jaunimo susitikimus kituose žemynuose. Pabuvę Azijoje ir Pietų Amerikoje, mes keliausime į Afriką. Lapkričio 26-30 dienomis mes būsimė priimti pietų pusrutulyje, Rytų Afrikoje, Kenijoje, Nairobi mieste“. Taip pat buvo pranešta, kad kitas Europos jaunimo susitikimas vyks nuo 2008 m. gruodžio 29 iki 2009 m. sausio 2 Belgijoje, Briuselio mieste.

Ženevos apylinkių gyventojams pabendravimas su 40 tūkstančių jaunuolių, priėmimas į savo namus ir parapijas turbūt buvo nemenkas išbandymas. tačiau jiems tai buvo labai svarbu. Stebėjau, kaip jie stengiasi dėl kiekvieno iš atvykusių, kaip organizuoja transporto judėjimą, užsako specialius traukinius, išskirsto jaunimą po parapijas, vėliau į šeimas, kaip šeimos vėlai vakare laukia grįžtančių iš pamaldų jaunuolių. Jautėsi ypatinga atmosfera, kurios niekur kitur nepajausi.

Atsisveikinus su šiuo miestu, su broliais ir šeimomis, visi vėl keliavo atgal į savo šalis. Na, o Šv. Jono bendruomenės jaunimas namo neskubėjo. Po susitikimo dar aplankėme kalnus, linksmi vartėmės nuo kalniukų po sniegą, grožėjomės Alpėmis, buvome priimti į rekolekcijų namus kalnuose, vėliau visą dieną svečiavomės Šv. Jono vienuolijos noviciate Prancūzijoje, kur ne tik meldėmės, dirbom, bet ir linksminomės kartu su Šv. Jono broliais. Jaunimas įsitikino, kad Šv. Jono broliai tikrai moka linksmintis, visus labai sužavėjo afrikietiškas šlovinimas, lydimas būgnų ir šokio judesių.

Pabuvoję Prancūzijoje pagaliau patraukėme Lietuvos link. Po beveik dviejų parų, praleistų autobuse, dar miegančius mus pažadino balsai, kad sugrįžome į Vilnių. Apsimiegoję, kiek nuvargę išlipome prie Šv. Jono vienuolyno ir atsisveikinome. Vieniems kelionė patiko labiau, kitiems mažiau, bet, manau, Dievas palietė kiekvieną.

Gintarė Prūsaitė